

¹²Mert jön a Seregek URának napja minden kevély és magas ellen, mindenki ellen, aki nagyra tartja magát, de majd megalázott lesz;

¹⁷Porba hajtja az ember büszkeségét, és megalázza a halandók nagyságát. Csak az ÚR magasztaltatik föl azon a napon. ¹⁸A bálványok pedig semmivé lesznek egészen. ¹⁹Bebújnak majd a sziklabarlangokba és a föld repedéseibe az ÚR félelmes fensége és méltósága elől, amikor fölkel, hogy megrémítse a földet. ²⁰Azon a napon odadobja az ember a vakondoknak és denevéreknek ezüst és arany bálványait, amelyeket azért csinált, hogy leboruljon előttük.

Kedves Testvéreim!

Advent második gyertyája, mint egy felkiáltójel figyelmeztet. Jézus vissza fog jönni.

Tegnap a katolikus iskola lelki napján egy kis vetélkedőt tartottunk a protestáns gyerekeknek. Amíg református kollégám számolta össze a pontokat én vállaltam, hogy addig éneklünk a gyerekekkel. Az első két ének jól ment. Lelkesek voltak, várták az eredményt, és talán még azt is gondolták, hogy még az éneklés is beszámíthat. A várthoz képest kissé elhúzódott a pontozás. Jött a harmadik ének, és ezzel az egyre inkább türelmüket és figyelmüket vesztő gyerekek, akik már túl voltak a vetélkedő izgalmán, és igyekeztek új kalandok után nézni. Az éneklés már nem volt izgalmas, még, amikor bejött az egyik hitoktató, és bemutattuk neki, hogy mit tanultunk elénekeltek ugyan, de már nem ugyanaz volt a lelkesedés. Addigra már szinte elfelejtették a vetélkedő izgalmát, a lelkesedésük megtört, új célok izgatták őket.

És akkor megérkezett Gergő bácsi az eredménnyel. Ekkor minden szem rá szegeződött, izgatottan várták az eredményt, és természetesen a beígért jutalmat.

„...jön a Seregek Urának napja...” – olvassuk alapigénkben. Az oltár előtt felolvasott evangéliumi szakaszban pedig Jézus részletekkel is szolgál: *és jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban.* ²⁶*Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóoszlopai megrendülnek.* ²⁷*És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel.* ²⁸*Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteket, mert közeledik a megváltásotok.*

Mindezek fényében: várd-e az eredményhirdetést? Jézus tanítványai nagy lelkesedéssel várták. Minden tettükben, minden szavuk mögött ott volt: Jézus vissza fog jönni, és ennél jobb dolog nem is történhet velünk... hiszen ők még tudták milyen a Mesterrel együtt lenni. Várakozásuk az Úr eljövételébe vetett reménységük, azaz adventjük nagyon aktív volt. Aztán, ahogy telt-múlt az idő, ezt a lelkesedést egyre inkább azok a hangok váltották fel, hogy késik, nem is jön, nem lesz itt semmiféle „eredményhirdetés”, fölösleges várakozni. Értékeljük át a dolgokat. Nem az a fontos, hogy visszajön-e Jézus, hanem az, amit tanított, amit mondott az életről. Még egy kis idő, és az ember már azon vette észre magát, hogy már az sem hozza lázba, amiket Jézus tanított. Meghaladottnak, ódivatúnak tartotta, és szép lassan legendává, mondává, majd mesévé vált a legtöbb ember számára.

Te elhiszed? Elhiszed, hogy Jézus a vízen járt, hogy ötezer embert lakatott jól, hogy bénákat állított lábra, hogy halottakat támasztott fel? Elhiszed, hogy lecsendesítette a tengert, vakoknak adta vissza a látását, hogy leprásokat tisztított meg? Te elhiszed, hogy meghalt, de a harmadik napon feltámadt? Elhiszed, hogy visszajön ítélni élőket és holtakat? Akár már ma?

De jó is az, ha igennel tudunk válaszolni ezekre a kérdésekre. De nézzük meg egy másik nézőpontból ugyanezt a kérdést.

Ézsaiás próféta egy olyan korban szólalt meg, amikor az emberek tele voltak reménnyel. Mert végre volt egy olyan uralkodó, aki bölcs politikai érzéssel behódolt a fenyegető asszír nyomás előtt, és hűbéresküt fogadott az akkori világhatalom uralkodójának. Igaz, hogy cserébe elvártak néhány apróságot, adókat vetettek ki, a templomba bevitték Assúr asszír főisten oltárát, de legalább békesség volt. Mit árthat egy szobor, hiszen a legnagyobb hatalom istenéről van szó.

A próféta feladata, hogy figyelmeztesse a népet. Nem lesz ennek jó vége. Mert ami ma egy szobor, az holnap bálvány lesz. Amit ma mások istenének tekint a nép, az holnap már fenyegetően át akarja venni az irányítást az élet felett. Mert ha már ott az a szobor, akkor csak tegyük oda is le valamit az Istennek vitt áldozatból, ki tudja talán még hasznunkra is lesz. És szépen lassan átadják az irányítást a szobornak. Pedig a szobor csak egy tárgy, mégis az Istentől való elfordulást segítő tárgy.

Emlékszünk Ádám és Éva esetére? A jó és rossz tudás fájának gyümölcsére? Hogy a „csak egy gyümölcs” gondolat hova vezetett? Az Istennel való szakításhoz. Mert az ember olyanná akart lenni, mint Isten. Naggyá

akart lenni. És evett arról a fáról, és nagygyá lett. Legalábbis ő azt gondolta. Azt gondolta, már tudok valamit, már tudom mi a jó és a rossz, már isten vagyok...

Csakhogya attól a gyümölcstől még nem lett Istenné...

¹²Mert jön a Seregek URának napja minden kevély és magas ellen, mindenki ellen, aki nagyra tartja magát, de majd megalázott lesz;

Igen, Izrael vezetői nagyra tartották magukat. Ők megmutatták, hogy van békesség, igaz meg kell alkudni, de van. Csakhogya közben – ahogya Ádám és Éva – hátat fordítottak Istennek.

Ez a hátat fordítás bennünk is bennünk van. Lehet, hogy nem szándékosan, de újra és újra megteesszük.

Miben bízunk? Kiben bízunk? KI irányítja az életünket?

Erre a kérdésre ma a legtöbb ember öntudatosan azt válaszolja: az életem az én kezemben van, senki nem irányít, nem befolyásol. De kérdezzünk meg egy marketingest és elmondja, hogy mennyire könnyű az embereket irányítani. A legnagyobb trükk, hogy az embernek azt kell hinnie, hogy ő akarja azt a terméket vagy szolgáltatást.

De nemcsak a reklámok világa befolyásol. Kinek a kezében vagyunk? Mindannak a kezében, amitől életünk megjobbítását, megújulását, problémáinkra a megoldást, bátorítást, vigasztalást, tanácsot várunk. Ezek a mi bálványaink. Nem szobrok, de jelen vannak az életünkben. Sokaknak az anyagiakat, a pénzt tartják minden gondjuk forrásának, és természetesen a megoldásnak is. De ott vannak a szenvedélyeink, a múlt héten is emlegetett képernyőfüggőségünk, a sport iránti rajongásunk, a reggeli kávénk, a családom... bármi, amiről azt mondjuk, hogy ettől jobb az életem... természetesen ezek önmagukban nem feltétlenül rosszak... az Assúr szobor is ott a jeruzsálemi templomban művészeti értéket képviselt, és amikor láttuk, hogy az Iszlám Állam az ilyen szobrokat rongálja, akkor óriási volt a felháborodás. Ezzel nincs is baj, az a baj, ha ezek a dolgok valóban bálványokká válnak, azaz átveszik Isten helyét az életünkben. Mert nem azt mondjuk, hogy nem bírok Isten nélkül felkelni, hanem azt, hogy nem bírok kávé nélkül felkelni. Nem azt mondjuk, hogy Isten él, hanem azt, hogy a családomért élek, nem azt mondom, hogy imádom Istent, hanem imádom a foci... stb.

Mai igénk arról beszél, hogy eljön majd a nap, amikor midezek felszínre kerülnek, amikor helyükre kerülnek a dolgok, amikor egyértelmű lesz, hogy minek kellett volna fontosnak lennie, és valójában mi volt az:

¹⁷Porba hajítja az ember büszkeségét, és megalázza a halandók nagyságát. Csak az ÚR magasztaltatik föl azon a napon. ¹⁸A bálványok pedig semmivé lesznek egészen. ¹⁹Bebújnak majd a sziklabarlangokba és a föld repedéseibe az ÚR félelmes fensége és méltósága előtt, amikor fölkel, hogy megrémítse a földet. ²⁰Azon a napon odadobja az ember a vakondoknak és denevéreknek ezüst és arany bálványait, amelyeket azért csinált, hogy leboruljon előttük.

De nem kell, nem kellene megvárni azt a napot. Mert akkor valóban félelmetes lesz, ahogyan arról Jézus is beszélt. Hanem már most úgy kellene élni, ahogya Pál fogalmazta meg: ⁷Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem Krisztusért. ⁸Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. ⁹Érte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Advent, bőjtő idő. Egy olyan időszak, amikor leginkább arra az Istenre kellene figyelni, aki mindenről lemondott, egyszülött fiát adta, hogy nekünk utat nyisson a mennyi hazába.

Advent azért van, hogy feltegyük magunknak a kérdést: mi az, ami elválaszt engem Krisztustól.

A karácsony előtt nagytakarítás kezdődjön azzal, hogy megpróbálunk rendet tenni az életünkben, a lelkünkben. Hogy helyükre kerüljenek a dolgok, hogy nem a félelemtől reszkelve, sziklabarlangokban és a föld repedéseibe bujkálva, hanem az égre emelt tekintettel várjuk a mi Urunk érkezését. Mert jön! Nem késik! Jön már! Jövel Uram Jézus!

A figyelmünk fenntartására pedig azt javaslom, hogy naponta olvassuk az igét. Vegyük elő a Bibliát, nyitott szívvvel lapozzuk.

A gyerekeknek készítettünk adventi naptárat. Minden napra egy-egy tárgy van benne. Eleinte haszontalannak tűnő dolgok voltak, aztán rájöttek, hogy ezek napról napra egy nagy egésznek az alkotóelemei, és mára már áll egy épület, de még közel sincs vége, a teljes kép, majd Szenteste áll össze...

Adventi naptár lehet az Isten ígéje, lehet, hogy van, amit még nem értünk, hogy mi miért történik, de a kép össze fog állni majd akkor, amikor eljön az Úr napja.